

ਸੱਚੀ ਦੁਆ ਦੀਆਂ ਖਾਸੀਅਤਾਂ

ਮੱਤੀ 26:36-44; ਲੂਕਾ 22:42-44

‘‘ਅਤੇ ਉਹ ਮਹਾਂ ਕਸ਼ਟ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਮਨੋਂ ਤਨੋਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਅਰ ਉਹ ਦਾ ਮੁੜਕਾ ਲਹੂ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ ਵਾਂਗ ਭੰਵੇ ਡਿੱਗਦਾ ਸੀ’’ (ਲੂਕਾ 22:44)।

ਗਿਰਜੇ ਵਿਚ ਆਖਰੀ ਦੁਆ ਵਿਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਕ ਭਾਈ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਆਓ ਆਪਣੇ ਸਿਰਾਂ ਨੂੰ ਝੁਕਾਈਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁਆ ਵਿਚ ਬੰਦ ਕਰੀਏ।’’ ਦੁਆ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਮ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ‘‘ਦੁਆ ਕਰੋ... ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਦੁਆ ਕਰੋਗੇ।’’ ਦੁਆ ਕਿੰਨਾ ਗੰਭੀਰ ਵਿਚਾਰ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਬਰਕਤ ਹੈ! ਅਸੀਂ ਵੱਧ ਦੁਆ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ?

ਸੱਚੀ ਦੁਆ ਵਿਚ ਕੁਝ ਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੁਆ ਇਕ ਸੰਸਾਰਕ, ਬਚਪਨਾ ਅਤੇ ਬੁੱਤਪ੍ਰਸਤੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੁਆ ਕੁਝ ਨਾ ਦੇ ਕੇ ਕੁਝ ਪਾਉਣ ਦਾ ਸਸਤਾ ਢੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੁਆ ਪਰਮ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ‘‘ਜਿੱਥੇ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ ਵੀ ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੜਬੜੀ’’ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਆ ਦੇ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦੁਆ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਆ ਕਰੋ ਆਮੀਨ! ਸੱਚੀ ਦੁਆ ਦੇ ਫਲਦਾਇਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਨਿਆਮ ਹਨ।

ਸੱਚੀ ਦੁਆ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲਾਂ

(1) *ਹਲੀਮੀ!* ‘‘... ਜੇ ਮੇਰੀ ਪਰਜਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਤੇ ਅਖਵਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਧੀਨ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦਰਸ਼ਣ ਦੀ ਚਾਹਵਾਨ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭੈੜੇ ਰਾਹ ਤੋਂ ਮੁੜੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੁਰਗ ਉੱਤੇ ਸੁਣ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਖਿਮਾ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ’’ (2 ਇਤਿਹਾਸ 7: 13, 14)। ਸਾਨੂੰ ਸੁਆਰਥ ਤੋਂ ਭਾਵ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਵੇਖਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਕੌਣ ਰੋਕਦਾ ਹੈ? *ਹਲੀਮੀ!* ਦੁਆ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਲੀਮ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਸਾਡੀ ਦੁਆ ਅਜਿਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਚਨ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਦੁਆ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ: ‘‘ਹੇ ਖੁਦਾ ਮੈਨੂੰ ਦੀਨ ਬਣਾ ਦੇ।’’ ਕੰਟਰੋਲ ਖੁਦਾ ਦੇ ਹੱਥ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਲੀਮ ਕਰਨਾ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ, ਪਰ ਫ਼ਿਰਾਉਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਦੇ ਦੀਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਯਹੂਦਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੀਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਪਰ ਪਤਰਸ ਨੇ ਕੀਤਾ। ਘਮੰਡੀ ਅਤੇ ਦੁਆਵਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਬੇਬਸ ਹੈ। ਥੌਮਸ ਜੈਫਰਸਨ ਨੇ ਠੀਕ ਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ, ‘‘ਆਦਮੀ ਦੀ ਇੱਕੋ ਇਕ ਤਾਕਤ ਦੁਆ ਹੈ।’’ ਜਵਾਨ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੌਲਤਮੰਦ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਆਪਣੀ ਦੌਲਤ ਉੱਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੇਬੱਸ ਲੋਕ ਹੀ ਖੁਦਾ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ!

(2) *ਵਿਚਾਰ।* ਦੁਆ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਰਨਾ ਬੁੱਤਪ੍ਰਸਤਾਂ ਦੀ ਠਕਲ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੁਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ‘‘ਜਾਗਦੇ... ਅਤੇ ਦੁਆ ਕਰਦੇ’’ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ (ਮੱਤੀ 26:41)। ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸੰਜਮੀ

ਹੋ ਕੇ ਦੁਆ ਲਈ ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (1 ਪਤਰਸ 4:7)। ਦੁਆ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਸਾਫ਼ ਮਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਸੰਜਮੀ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਤਿਆਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ? ਦੁਆ ਕਰਨਾ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਭੇਂਟ ਕਰਨ ਜਾਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਦੁਆ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵਧ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਦੁਆ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਭਿਆਸ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰ ਲਓ।

(3) ਵਚਨ ਵਿਚ ਲੱਭੋ/ਬਾਈਬਲ ਪੜ੍ਹੋ/ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਸੀਂ ਅਧਿਐਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਹ ਹੈ ਦੁਆ ਕਰਨਾ। ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਿਓ। ਦੁਆ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਚਨ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਦੁਆ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। “ਜਿਹੜਾ ਬਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਕੰਨ ਫੇਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ” (ਕਹਾਉਤਾਂ 28:9)। ਵਚਨ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਸੰਜੀਦਗੀ ਨਾਲ ਦੁਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੋਣ ਦਾ ਘਮੰਡ ਕਰਨਾ, ਪਰ ਵਚਨ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਕਪਟ ਹੀ ਹੈ। “ਖੁਦਾ ਦੀ ਕਿਤਾਬ” ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਕੇ “ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਖੁਦਾ” ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

(4) ਤੱਥ। “ਕਿਉਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਧਰਮੀਆਂ ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਕੰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਹਾਈ ਵੱਲ ਹਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਕੁਕਰਮੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ” (1 ਪਤਰਸ 3:12)। 1 ਯੂਹੰਨਾ 3:22 ਵੀ ਪੜ੍ਹੋ: “ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਮੰਗਦੇ ਹਾਂ ਸੋ ਓਸ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਹੜੇ ਉਹ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦੇ ਹਨ।” ਜ਼ਬੂਰ 66:18 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬਦੀ ਰੱਖਦਾ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੀ ਨਾ ਸੁਣਦਾ।” ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ (ਯਾਕੂਬ 5:16)। ਖੁਦਾ ਸਾਡੇ ਪਾਪ ਭਰੇ ਵਹਿਮ ਦਾ ਗੁਲਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਦੁਆ ਦਾ ਕੈਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(5) ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ। ਕੁਰਨੇਲੀਅਸ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਦੁਆ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 10:2)। ਦੁਆ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੋਜ਼ਾ ਹੈ (ਲੂਕਾ 2:37; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 7:5)। ਜੇ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਉੱਤਮ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਉੱਤਮ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲਈ ਦੁਆ ਨਾ ਕਰੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਾਸਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਰਪਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ।

ਜੇ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਦੁਆ ਦੇ ਬਾਅਦ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਉਸ ਲਈ ਦੁਆ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। “ਦੁਆ ਕਰੋ ... ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਦੁਆ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖੋਗੇ!”

ਸੱਚੀ ਦੁਆ ਦੀਆਂ ਖੁਬੀਆਂ

ਆਓ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦ ਤੇ ਮੁੜਦੇ ਹਾਂ। ਮੁੱਖ ਆਕਰਸ਼ਣ ਯਿਸੂ ਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਦੁਆ ਨਾਲ ਭਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੁਕੰਮਲ ਮਿਸਾਲ ਹੈ। ਜੇ ਯਿਸੂ ਲਈ ਦੁਆ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ? ਸਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

(1) ਈਮਾਨਦਾਰੀ। ਸਾਡੀ ਵਧੀਆ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦੁਆ ਵਿਚ ਵੀ ਕਮੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਸਭ ਦੇ ਮਕਸਦ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਸਾਡਾ ਮਨੁੱਖੀ ਅੰਨ੍ਹਾਪਣ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਕਰਪਤਤਾ ਅਤੇ ਸੰਜੀਦਗੀ ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਯਿਸੂ ਗਤਸਮਨੀ ਵਿਚ ਦੁਆ ਕਰਨ ਗਿਆ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਜਦ ਯਹੂਦਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲੇਗਾ। ਯਿਸੂ ਖੁਦਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਰਿਹਾ। ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਯਿਸੂ ਦਾ ਪਸੀਨਾ ਲਹੂ ਵਾਂਗੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਡਿੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਲਣ ਲਈ ਆਖਿਆ (ਯਿਰਮਿਯਾਹ 29:13)। ਕਪਟ, ਬੇਈਮਾਨੀ ਅਤੇ

‘‘ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ’’ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਨੂੰ ਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜਿੱਥੇ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਤੋਂ ਮੁੱਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉੱਥੇ ਹੀ ਦੁਆ ਬੇਫਾਇਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

(2) ਜੋਸ਼। ‘‘ਅਤੇ ਉਹ ਮਹਾਂ ਕਸ਼ਟ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਮਨੋਂ ਤਨੋਂ ਦੁਆ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਅਰ ਉਹ ਦਾ ਮੁੜ੍ਹਕਾ ਲਹੁ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ ਵਾਂਗੁ ਭੁੰਵੇਂ ਡਿੱਗਦਾ ਸੀ’’ (ਲੂਕਾ 22: 44)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ, ਬਲਕਿ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ... ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਦੁਆ ਕੀਤੀ! ਪੌਲਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਦੁਆ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 15: 30)। ਦੁਆ ਕੰਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਔਖਾ ਕੰਮ ਹੈ। ‘‘ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਆਪੋ ਵਿੱਚੀਂ ਆਪਣਿਆਂ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਇਕ ਦੂਏ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰੋ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਨਰੋਏ ਹੋ ਜਾਓ। ਧਰਮੀ ਪੁਰਖ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਅਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ’’ (ਯਾਕੂਬ 5: 16)। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਯਾਕੂਬ 5: 16 ਵਿਚ ‘‘ਪੁਰਖ’’ ਇਕ ਵਚਨ ਹੈ, ਬਹੁਵਚਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ।

(3) ਸਮਰਪਣ। ਯਿਸੂ ਇੰਨਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਜਾਨ ਨਿੱਕਲਦੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਮੱਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ‘‘ਮੂੰਹ ਭਾਰ ਪੈ ਗਿਆ’’ (ਮੱਤੀ 26: 39)। ਲੂਕਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ‘‘ਗੋਡੇ ਨਿਵਾਏ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ’’ ਕਰਨ ਲੱਗਾ (ਲੂਕਾ 22: 41)। ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੀਨ ਕੀਤਾ, ਯਾਨੀ ਦੁਆ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ। ਦੁਆ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਦੁਆ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ! ਅਸੀਂ ਦੀਨਤਾ ਲਈ ਦੁਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਬਲਕਿ ਦੁਆ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੀਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨਾ, ਖੁਦੀ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਦਾਅਵਾ ਛੱਡਣ ਦੀ ਦੁਆ ਹੈ। ਲੂਕਾ 18: 9-14 ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤਮਸੀਲ ਵਿਚ, ਮਸੂਲੀਏ ਨੇ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਪਿੱਟ ਕੇ ਇੰਨਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਪਾਪੀ ਤੇ ਦਿਆ ਕਰ!’’ ਉੱਚੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨੀਵੇਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਹਲੀਮਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਕ ਮਹਾਨ ਪਿਆਨੋਵਾਦਕ ਜੋ ਬੇਤੋਵਨ (ਜਰਮਨੀ) ਦਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਪਿਆਨੋ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਸੌਂਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ‘‘ਮੈਂ ਇਸ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।’’ ਸਚਮੁਚ ਹਰ ਮਹਾਨ ਆਦਮੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਨਬਦਲੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨਾ ਹੈ।

(4) ਸਾਬਤਕਦਮੀ (ਪਿੱਛੇ ਪੈਣਾ)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਹੀ ਦੁਆ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਕੀਤੀ ਪਰ ਤਾਂ ਵੀ ਉਸਨੇ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ। ਉਸ ਨੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਤੇ ਪਾਇਆ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਕ ਅਧਰਮੀ ਨਿਆਈਂ ਦੀ ਹਾਸੇ ਵਾਲੀ ਤਸਮੀਲ ਦੱਸੀ (ਲੂਕਾ 18: 1-8)। ਉਸਨੇ ਉਸ ਵਿਧਵਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ‘‘[ਉਸ] ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ’’ ਸੀ (ਆਇਤ 5)। ਇਸ ਹਾਕਮ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਦਾ ਡਰ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਹਾਰਨ (ਹੌਂਸਲਾ ਨਾ ਛੱਡਣ) ਲਈ ਆਖਿਆ। ਇਹ ਤਮਸੀਲ ਖੁਦਾ ਦੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਸਾਡੀ ਪਰਖ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਵੇਂ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਲੜਾਈ ਲੜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਖੁਦਾ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘‘ਨਹੀਂ!’’ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਗੁਲਗਥਾ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫ਼ੈਸਲਾ ਤਾਂ ਗਤਸਮਨੀ ਵਿਚ ਹੀ ਹੋ ਚੁਕਾ ਸੀ! ਇੱਥੇ ਹੀ ਖੁਦਾ ਨੇ ‘‘ਨਹੀਂ’’ ਪਰ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੇ ‘‘ਹਾਂ’’ ਕਿਹਾ ਸੀ।

(5) ਚੌਕਸੀ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਤਿਆਰ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਸਮ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆ ਕਰਦਿਆਂ ਉਹ ਚੌਕਸ ਰਹਿਣ। ਪਰ ਉਹ ਸੌਂ ਗਏ। ਦੁਆ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ, ਚੌਕਸੀ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦੁਆ ਲਈ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਬਚਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿਚ ਪਾਪ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਵਿਚ ਸਦਾ ਤਕ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਸੰਘਰਸ਼ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਜੰਗ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਸਿਪਾਹੀ ਹਨ। ਜੰਗ ਵਿਚ ਜਿੱਤ ਜਾਂ ਹਾਰ ਦੁਆ

ਵਿਚ ਹੀ ਹੈ। ਚੌਕਸੀ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਦੁਆ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਚੌਕਸ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਦੁਆ ਦੇ ਬਗੈਰ ਚੌਕਸ ਰਹਿਣਾ ਹੰਕਾਰ ਹੈ; ਬਿਨਾ ਚੌਕਸੀ ਦੇ ਦੁਆ ਕਰਨਾ ਕਪਟ ਹੈ। ‘... ਤੁਸੀਂ ਸੁਰਤ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਤੇ ਦੁਆ ਲਈ ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ’ (1 ਪਤਰਸ 4:7)। ਜੌਨ ਕ੍ਰਿਸੋਸਟਮ ਨੇ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਕਿ ‘ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਵਧੀਆ ਦੁਆ ਕਿੰਨੀ ਮਹਾਨ ਹੈ।’

(6) ਵਿਸ਼ਵਾਸ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਖ਼ਾਸ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ‘ਨਹੀਂ’ ਆਖਿਆ। ਪਰ ਇਕ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਾ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਦੁਆ ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਕੇ ਮੰਗੋ ਪਰਤੀਤ ਕਰੋ ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ (ਮਰਕੁਸ 11:24)।

ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਕੇ ਮੰਗੋ ਸੋ ਪਾਓਗੇ (ਮੱਤੀ 21:22)।

ਪਰ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਮੰਗੋ ਅਤੇ ਕੁਝ ਭਰਮ ਨਾ ਕਰੋ (ਯਾਕੂਬ 1:6)।

ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਜਿਹੜੀ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਓਸ ਬਿਮਾਰ ਨੂੰ ਬਚਾਵੇਗੀ (ਯਾਕੂਬ 5:15)।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਵਿਚ ਜੋ ਖੁਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਉਸ ਵਿਚ ਵੀ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦਾ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਹਾਰਕ ਗੱਲ ਹੈ। ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ! ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਨ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ!

ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਮਰੀਕੀ ਲੋਕ ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਵੀ ਗਿਰਜੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੀ ਸੰਜੀਦਗੀ ਨਾਲ ਬਾਈਬਲ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਅਮਰੀਕੀ ਲੋਕ ਉਸ ਖੁਦਾ ਤੋਂ ਦੁਆ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸੁਣਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ? ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿਓ! ਦੁਆ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਵਿਚ ਇਕ ਆਖ਼ਰੀ ਸਹਾਰਾ ਹੈ ... ਇਸ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੁਝ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਅਜਿਹੀ ਦੁਆ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਪਾਏ ਬਗੈਰ ਧਾਰਮਿਕ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ: ਇਕ ਥਿਓਲੋਜੀਅਨ (ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰੀ) ਨੇ ਦੁਆਵਾਂ ਤੇ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਮੰਨਿਆ, ‘ਮਨ ਵਿਚ ਕਿਤੇ, ਦੁਆ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।’ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈ? ਮਨ ਵਿਚ ਕਿਤੇ? ਇਸ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ‘ਦੁਆ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ’ ਦਾ ਹਲਫ਼ ਉਠਾਇਆ। ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ, ਫਿਲਾਸਫੀ ਵਿਚ ਬਦਲਣ ਅਤੇ ਥਿਓਰੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ ... ਦੁਆ ਕਰੋ! ਦੁਆ ਕਰਨਾ ਦੁਆ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹੀ ਸੁਣਨ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ‘ਕੋਈ ਫ਼ਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ... ਮੈਂ ਦੁਆ ਕਰਕੇ ਵੀ ਵੇਖ ਲਿਆ, ਇਸ ਨਾਲ ਵੀ ਕੋਈ ਫ਼ਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।’ ਇਸਨੂੰ ਦੁਆ ਨਹੀਂ ਸ਼ਰਤਨਾਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ। ‘ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ’ ਤਾਂ ਵਚਨ ਮੁਤਾਬਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਆ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਹੋਵੇ! ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਖੁਦਾ (ਅਤੇ ਦੁਆ) ਨੂੰ ਬੇਫ਼ਾਇਦਾ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ। ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ‘ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਤੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ’ –ਇਹ ਬੇਯਕੀਨੀ ਖੁਦਾ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਉੱਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨਾ ਹੈ।

(7) ‘‘ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ।’’ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘... ਹੇ ਪਿਤਾ, ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਭਾਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪਿਆਲਾ ਮੈਥੋਂ ਹਟਾ ਦਿਹ ਤਾਂ ਵੀ ਮੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਪਰ ਤੇਰੀ ਹੋਵੇ’’ (ਲੂਕਾ 22:42)। ਨਮੂਨੇ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਦੁਆ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਜਿਹੀ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਵੀ ਹੋਵੇ’’ (ਮੱਤੀ 6:10)। 1 ਯੂਹੰਨਾ 5:14, 15 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘‘ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦਿਲੇਰੀ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਹੈ ਭਈ ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਹ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਕੁਝ ਮੰਗਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੀ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਭਈ ਜੋ ਕੁਝ ਮੰਗਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਸਾਡੀ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਭਈ ਮੰਗੀਆ ਹੋਈਆਂ ਵਸਤਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਅਸਾਂ ਓਸ ਤੋਂ ਮੰਗੀਆਂ ਹਨ ਓਹ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।’’ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਦੁਆ ਕਰਨੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਰੋਮੀਆਂ 8:26 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘‘ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਸਾਡੀ ਦੁਰਬਲਤਾਈ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਦੁਆ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਪਰ ਆਤਮਾ ਆਪ ਅਕੱਥ ਹਾਉਕੇ ਭਰ ਭਰ ਕੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।’’ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਕੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਦੁਆ ਕਰਨਾ ਬੇਕਾਰ ਹੈ! ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਦਾ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ, ਸਦੀਪਕਾਲ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ‘‘ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ’’ ਦੁਆ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੇਵੱਸ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵੱਸ ਚੱਲੇ ਤਾਂ ਉਹ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਵੀ ਬਦਲ ਦੇਣ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕੋ ਮੂਲ ਯਾਦ ਦੁਆਉਣ ਵਾਲਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ: ‘‘ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ, ਅਸਾਨ ਕੰਮ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਫੜੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ।’’ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਬਦਲਦੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਗਲਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿਓ। ਫਿਰ ਦੁਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਜੀਦਗੀ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ: ਆਪਣੀਆਂ ਬੰਦਗੀਆਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਬਿਮਾਰਾਂ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਖੁਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਡਾਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਦਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਰੀਜ਼ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਥੇ ਹੀ ਬੱਸ ਨਾ ਕਰੋ, ਅੱਗੇ ਵੀ ਦੁਆ ਕਰੋ ਭਾਵ ਖੁਦਾ ਅੱਗੇ ਦੁਆ ਕਰੋ ਕਿ ਖੁਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰ ਦੇਵੇ! ਡਾਕਟਰ ਤਾਂ ਇਲਾਜ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ! ਚੰਗਿਆਈ ਖੁਦਾ ਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ! ਖੁਦਾ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੇ ਬਗੈਰ ਵੀ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰੋ!

ਦਿਨ ਮੁੱਕ ਜਾਣ ਤੇ ਮੈਂ, ਦੁਆ ਲਈ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਹੋਇਆ,
 ਅਤੇ ਦੁਆ ਕੀਤੀ, ‘‘ਐ ਖੁਦਾ, ਸਭ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦਈਂ।’’
 ਹਰ ਦੁਖੀ ਮਨ ਦੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਚੁੱਕ ਲਈ,
 ਅਤੇ ਬੀਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਿਆਈ ਦਈਂ।

ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ,
 ਅਤੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ।
 ਦਿਨ ਭਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ,
 ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਅੱਖ ਦੇ ਹੰਝੂ ਪੂੰਝ ਦਿਆਂ।

ਮੈਂ ਸੜਕ ਉੱਤੇ ਕਿਸੇ ਭਾਈ ਦਾ
ਭਾਰ ਵੰਡਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕੀਤੀ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢ ਵਿਚ ਹੀ
ਕਿਸੇ ਬਿਮਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤਕ ਨਾ ਗਿਆ।

ਪਰ ਇਕ ਹੋਰ ਐਵੇਂ ਹੀ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਿਆ
ਮੈਂ ਦੁਆ ਕੀਤੀ, ‘ਐ ਖੁਦਾ, ਸਭ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦਈਂ।’
ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਦੁਆ ਕੀਤੀ, ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ
ਇਕ ਅਵਾਜ਼ ਪਈ ਜੋ ਸਾਫ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ,

‘ਓਏ ਕਪਟੀਆ, ਦੁਆ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਠਹਿਰ ਜਾ,
ਤੂੰ ਅੱਜ ਕਿਸ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ?
ਖੁਦਾ ਦੀ ਵਧੀਆ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਬਰਕਤ ਤਾਂ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ, ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਨੇ, ਮਿਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।’

ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਲੁਕਾਇਆ ਅਤੇ ਪੁਕਾਰਣ ਲੱਗਾ,
‘ਖੁਦਾਇਆ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਈਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕੋ ਦਿਨ ਹੋਰ ਦੇ ਦੇ,
ਕਿ ਮੈਂ ਉਵੇਂ ਹੀ ਜੀਵਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਸੀ!’

ਲੇਖਕ ਅਗਿਆਤ

“ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੇਰਾ ਯਕੀਨ ਦੁਆ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਯਕੀਨ ਤੇਰੇ ਤੇ ਹੈ।
ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਾਲ ਦੁਆ ਕਰਨੀ ਸਿਖਾ ਦੇ।”